

יום ראשון, י"ט באב התשפ"ו
02 באוגוסט 2026

נאומו המלא של מפקד עוצבת "האש" (98) היוצא, תת-אלוף גיא לוי

י"ח בתשרי התשפ"ו, עשרה באוקטובר 2025, השעה 12:30 סוף תמרון מרכבות גדעון ב', כל כוחות האוגדה עוברים לאחור את הקו הצהוב. יש הסכם על החזרת כלל החטופים. סיום נאום במעמד קרבי של חטיבות הקומנדו וביסל"ח, חיבוק של ניצחון ורעות לוחמים עם מפקד פיקוד הדרום - משחרר פרץ רגשות חבוי ועצור. אולי רגע מכונן בחיים של אומה. בוודאי רגע מכונן בחיים של מפקד, שמזקק למה ועל מה ועם מי. רגע שמזכיר לנו מה הייעוד ולמה נמשיך להיות כאן תמיד. רגע של עוצמה וכאב של מלחמה.

מפקד פיקוד המרכז, אלוף אבי בלוט,
מפקד פיקוד הדרום, אלוף יניב עשור,
אלוף אורי גורדין,
ראש אגף המודיעין, אלוף שלומי בינדר
מפקד זרוע היבשה, אלוף נדב לוטן
מפקד הגיס, אלוף יקי דולף,
אלוף במיל" ירון פינקלמן,
ראש אגף המבצעים של השב"כ,
מפקדי האוגדות - רע"י לנשק,
משפחת ליברטי,
משפחתי שלי,
שותפים, חברים ואורחים יקרים,
מפקדים, חיילים, משרתי האוגדה בסדיר ובמילואים,
מכובדיי כולם, ערב טוב.

בשמואל ב' פרק י', פונה יואב בן צרויה אל אנשיו ערב הקרב ואומר: אִם תִּחַזַק אָרֶם מִמֶּנִּי וְהָיִיתִי לִי לִישׁוּעָה, וְאִם בְּנֵי עֲמֹן יִחַזְקוּ מִמֶּךָ וְהִלַּכְתִּי לְהוֹשִׁיעַ לָךְ. חֲזַק וְנִתְחַזַּק בְּעֵד עֲמֹנוּ וּבְעֵד עָרֵי אֱלֹהֵינוּ". המילים הללו, שנאמרו בשדה הקרב לפני אלפי שנים, אינן פקודת מבצע היסטורית. הן תמצית של מצביאות ברגע קריטי לעמנו, הבנה שכדי לעמוד איתן כשהאויב סוגר על עם ישראל מכל עבר, ברשת רעות וערבות הדדית, מתחייבת אמונה, הקרבה ונחישות. גם אנחנו, בדורנו, נדרשנו לאותה רוח.

בשבעה באוקטובר קמו עלינו אויבינו כדי להשמיד, להרוג ולערער. צבאות טרור בכל החזיתות, בחרו לאתגר את ביטחוננו. מאותו יום פעלה אוגדה 98 כחוד החנית של המערכה הרב זירתית, להגנת מדינת ישראל. פקודי בסדיר ובמילואים, בשנתיים האחרונות זכיתי להוביל אתכם בקרבות מצפון ועד דרום. פעלנו בעוצמה בכל זירה, לא תמיד ידענו היכן יהיה הקרב הבא, אבל תמיד היינו מוכנים ונכונים לו. הובלנו מבצעים מיוחדים, לחמנו בתוך מערכי האויב, פרצנו אל מנהרות חמאס כדי להכריע אויב ולהשיב את אחינו לקבורה, כבשנו את כפרי המגע של חיזבאללה והשמדנו את ערי המקלט שלו. חיסלנו אלפי מחבלים בכל החזיתות והשמדנו אלפי תשתיות טרור. פעלנו פעם אחר פעם בתחבולה, באומץ וביוזמה. ידענו שעות של הישגים גדולים, אך גם רגעים קשים וכואבים.

למערכה הזו היה גם מחיר שאין לו שיעור. 222 מלוחמי ומפקדי האוגדה לא שבו מן הקרב. כל אחד מהם היה עולם ומלואו - בן, אב, אח, בן זוג, חבר, מפקד או לוחם שהשאיר אחריו חיים שלמים שלא ימשיכו כפי שתוכננו. ואנו זוכרים אותם, לא רק לפי הדרגה או התפקיד. אנו זוכרים את המבט. את המשפטים שהיו אומרים. את הכיסא שנשאר ריק, ורבים אחרים נפצעו בגוף ובנפש, ויצאו למסע נוסף - מסע של שיקום, של התמודדות ושל תקווה. סמל-ראשון שחר פרידמן ז"ל, לוחם בחטיבת הצנחנים, קפץ מחפש"ש בשבעה באוקטובר ונפל בתמרון בעזה. מתוך עזה הוא כתב מכתב לבת הזוג שלו שהפך לשיר: "אני נלחמתי שתחיו, שתביאו ילדים שתצחקו עד שתכאב הבטן, זכיתי להגן..." משפט של שליחות וציווי של אהבה אישית ולאומית בתוך סערת הקרב. נדמה לי שאין דרך נכונה יותר לתאר את המחויבות שלנו. לא רק לזכור את הנופלים, אלא להיות ראויים להם. לראות את משפחותיהם. ללכת איתן את הדרך הארוכה. ולהמשיך לשאת את זכרם ברוח היחידה.

אני מבקש לשלוח מכאן חיבוק למשפחות השכולות, שבשיא כאבן מצאו את הכוח ללמד אותנו מהי אהבת הארץ, מהי עוצמת הרוח ומה פירושה של שליחות. זכרם של הנופלים הוא חלק משמעותי במורשת האוגדה, הוא המצפן הערכי שלנו. מפקדי וחיילי אוגדה 98, לאורך מלחמה ארוכה וגורלית כל כך, לאורך הקרבות הרבים, יש עולם ומלואו של חשיבה ושל תכנון, של פיקוד ושליטה, של הובלת כוחות תחת פיקוד ושל שילוח כוחות רבים מהאוגדה שפועלים ברצף, בחזיתות השונות, במקביל ובין הקרבות. יש אינספור רגעים של קבלת החלטות קובעות, והחלטות מתפרצות בשברירי שנייה. יש דבקות במשימה לאור המטרה. יש שליחות וטוטאליות ואמונה. ויש בעיקר אנשים, הרבה מאד אנשים. והם הכי טובים שיכולתי לבקש.

בראש ובראשונה אתם - מפקדי החטיבות והיחידות שלי. במשמרת הראשונה והנוכחית. הובלתם והנכם מובילים את הכוחות מלפנים, בהתקפה ובהגנה, במנהיגות, באחריות ובדוגמה אישית. אתם קבעתם את מבחן התוצאה בשדה הקרב ואת איכות המעברים בין המשימות, בין הזירות ובין האתגרים. אתם אחיי לנשק, גיבורי המלחמה הזו. לצידי, עמדה שורה איכותית ורתומה של אנשים, המטה הבכיר של האוגדה במילואים, סגן מפקד האוגדה, מפקדי המרכזים והמטה הסדיר שלי. אתם הייתם עמוד השדרה של האוגדה צוות הפיקוד והשליטה שאפשר לי להוביל מלפנים, לחתור תמיד לאתגר הבא ולקבל את ההחלטות, גם ברגעים המורכבים ביותר. תודה על החברות, המקצועיות והמסירות שאין לה גבול. זו היתה זכות גדולה לפקד עליכם, על כולכם.

במהלך המלחמה הזו זכיתי לשרת תחת מפקדים שמהם למדתי מדי יום. אני מבקש להודות למפקדי הפיקודים, ולכל האלופים שפיקדו עליי לאורך המערכה, (פינקלמן, גורדין, עשור, רפי) ולך אבי מפקדי הישיר, תודה על האמון, על הגיבוי גם ברגעים המורכבים ביותר, על האחריות שחלקנו ועל הדוגמה האישית שהצבתם. כל אחד מכם השאיר בי חותם כמפקד וכאדם. לשאר מפקדי האוגדות - שותפיי למערכות השונות, תודה על רעות מפקדים. וברשותכם, אני מבקש מכאן להודות לכל אנשי המילואים של האוגדה. רבים מכם נמצאים גם בשעה זו במשימות מבצעיות, ואחרים זה עתה סיימו משימה ונערכים למשימה הבאה.

מאותו בוקר קשה של שמחת תורה הנחתם פעם אחר פעם את חייכם האישיים בצד. עזבתם משפחות, ילדים, קריירה ולימודים, והתייצבתם בלי להסס, מתוך מחויבות עמוקה לביטחון המדינה. בכל צו ובכל סבב בחרתם מחדש. אתם סמל לאחריות ולשליחות. בשם האוגדה ובשם עם ישראל - אני מצדיע לכם.

ותודה אחרונה ואישית. למשפחתי. למשפחה המורחבת על מעטפת איתנה בתקופה מטורפת, ולכם - אשתי וילדי. תודה על הדרך הארוכה. על האמונה, על ההכלה ועל הכוח שנתתם לי גם ברגעים שבהם לא הייתי בבית, גם כשלא תמיד יכולתי לשתף, וגם כשהפיקוד דרש מכם לא פחות משהוא דרש ממני. אשתי, את שנים ארוכות אשת חיל ואשת חייל, אבל במלחמה הזאת כבר היו לך שני חיילים, ואת בחרת להיות עבורי ועבור האוגדה דוגמא לחוסן ולשותפות גורל ומחויבות אמיתית. אין מילים שיוכלו לתאר את ההערכה שלי אלייך ואל הילדים. גאה בכם ואוהב אתכם מאד!

מני, זהו הגיע הרגע. ניסיתי להרוויח עוד קצת זמן אבל אין ברירה. אני מוסר לידיך את הפיקוד על האוגדה המיוחדת הזאת. אוגדה שנבחרה תחת אש, והוכיחה פעם אחר פעם את עוצמתה ואת רוח אנשיה. אני יודע שאתה מקבל את הפיקוד מתוך שליחות עמוקה, ואני בטוח שתוביל את האוגדה בתבונה, בענווה ובנחישות. אתה יודע שאני אוהב אותך ומאמין בך מאד. אני מאחל לך שתדע לקבל את ההחלטות הנכונות, לשמור על הייחוד והייעוד ועל האנשים ותמשיך להצטייד את האוגדה להישגים חדשים בחזית ובעומק. למשפחת ליברטי המורחבת ולאשתך, ולילדים, ברוכים הבאים לאוגדה 98. זה נראה שאוגדה זה דבר גדול אבל בעת הזאת תגלו מהר מאד שזוהי משפחה. תודה בשם האוגדה על השליחות וההתגייסות שלכם. מאחל לכם הצלחה גדולה במסע המשותף הזה.

כאן, באוגדה 98, התחלתי את דרכי כלוחם צעיר בצנחנים. כאן צמחתי כמפקד. כאן למדתי מהי אחריות. כאן הבנתי שמנהיגות מתחילה בדוגמה אישית ומסתיימת באחריות לאנשים. והזכות הגדולה ביותר שנפלה בחלקי הייתה לשוב לכאן, בשעתה הקשה ביותר של מדינת ישראל, כמפקד האוגדה שעל ברכיה גדלתי.

במהלך המלחמה הזו זכיתי להגן על הארץ הזאת ותושביה, זכיתי לפקד על טובי בנינו. זכיתי לראות גבורה שאין לה שיעור. זכיתי לפגוש אנשים שיישארו חלק ממני כל חיי. מכאן אני לוקח איתי הרבה יותר מתפקיד. אני לוקח איתי את רוח הלחימה. את הרעות. את פניהם הטובות של האנשים. את זכר הנופלים. את מסעם של הפצועים. זו הייתה זכות חיי לפקד על אוגדה 98 במלחמה. אז בפעם האחרונה: "תחנות אלופים כאן קודקוד, אוהב אתכם, גאה בכם וסומך עליכם שתמשיכו עם ראבק בעיניים, חשמל ברגליים, גז קדימה יוצאים לנצח"

בהצלחה!